

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 6 kwietnia 2017 r.

Pozycja 20

POSTANOWIENIE z dnia 4 kwietnia 2017 r. Sygn. akt P 5/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski – przewodniczący
Julia Przyłębska
Małgorzata Pyziak-Szafnicka – sprawozdawca
Stanisław Rymar
Piotr Tuleja,

na posiedzeniu niejawnym w dniu 4 kwietnia 2017 r., stwierdziwszy niedokładność w uzasadnieniu postanowienia z 22 marca 2017 r., sygn. P 5/16 (OTK ZU A/2017, poz. 16),

p o s t a n a w i a:

na podstawie art. 109 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072) sprostować niedokładność w części II punkcie 2 uzasadnienia postanowienia.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 109 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072) „Skład orzekający, który wydał orzeczenie, może w każdym czasie, na posiedzeniu niejawnym, wydać postanowienie o sprostowaniu w orzeczeniu lub jego uzasadnieniu niedokładności, błędów pisarskich lub rachunkowych albo innych oczywistych omyłek”.

Działając z urzędu Trybunał Konstytucyjny postanowił sprostować występującą w części II, punkcie 2 uzasadnienia postanowienia z 22 marca 2017 r., sygn. P 5/16 (OTK ZU A/2017, poz. 16) niedokładność. Sprostowanie polega na zastąpieniu fragmentu: „W wyroku tym Trybunał orzekł, że art. 39b u.g.n.r. w zakresie, w jakim ma zastosowanie do posiadaczy nieruchomości w złej wierze, jest zgodny z art. 2, art. 64 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 i art. 31 ust. 3 Konstytucji. Jakkolwiek wspomniany wyrok o sygn. P 123/15 nie został dotąd ogłoszony w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, to należy uznać, że Trybunał orzekł w tej sprawie ostatecznie, gdyż przymioty ostateczności i powszechnie obowiązującej mocy orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, przydane im przez ustrojodawcę w art. 190 ust. 1 Konstytucji, przysługują od momentu wydania tych orzeczeń, czyli – w wypadku wyroków – od chwili ich ogłoszenia na sali rozpraw. W razie orzeczenia o niezgodności z Konstytucją obalone zostaje domniemanie konstytucyjności zakwestionowanej regulacji prawnej. Utrata mocy obowiązującej przepisów uznanych przez Trybunał za niezgodne z Konstytucją następuje

zasadniczo w dniu ogłoszenia wyroku Trybunału we właściwym dzienniku urzędowym, której to czynności właściwy organ winien dokonać niezwłocznie (art. 190 ust. 2 Konstytucji). Jednakże przepisy pozbawione – od momentu ogłoszenia wyroku na sali rozpraw – domniemania konstytucyjności nie mogą być dalej stosowane przez Trybunał. Pozostawienie ich w systemie prawa i dalsze stosowanie byłoby dopuszczalne jedynie w wypadku wyznaczenia przez Trybunał w sentencji wyroku innego terminu utraty przez nie mocy obowiązującej na podstawie art. 190 ust. 3 Konstytucji (zob. wyrok TK z 9 marca 2016 r., sygn. K 47/15, OTK ZU A/2016, poz. 2).” następującym „W wyroku tym Trybunał orzekł, że art. 39b u.g.n.r. w zakresie, w jakim ma zastosowanie do posiadaczy nieruchomości w złej wierze, jest zgodny z art. 2, art. 64 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 i art. 31 ust. 3 Konstytucji (Dz. U. poz. 2198).”.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny postanowił jak na wstępie.